

Rakkaudesta lajiin

Varoitus: tämä kirjoitus ei sisällä mitään aatteellista, kättilön työtä ylevöittävää eikä mitään muutakaan millään tavalla työhöni liittyvää. Olen lomalla tätä kirjoittaessani, istuskelen laiturin nokassa, savusauna höyryää taustalla, ja odotan sen leppeisiin löylyihin pääsemistä enemmän kuin mitään muuta tänä vuonna.

Olkoon tämä vaikka lomapäivitys, joiden tekemistä pyrin nyt tietoisesti sosiaalisessa mediassa minimoimaan. Sosiaalinen media vie hävettävän paljon aikaani pois perheeltäni ja muusta tärkeästä, joten lomalla laitan puhelimen pois enkä vastaa sähköposteihin tai viesteihin. Ravistelevan herätyksen tähän sain viime äitienpäivänä, kun eskarilaiseni oli äitienpäiväkortin kysymykseen "mitä äiti tykkää tehdä eniten?" vastannut: katsoa kännykkää. Kun työsähköposti, viestiryhmät ja se sosiaalinen media kulkevat kännykässä mukana, on jostain luovuttava edes hetkeksi, ettei lapsen näkemys äidistään ole kännykkää selaava, ympäristöään ja läheisiään huomioimaton zombie.

Kirjoitan asiasta, joka tällä lomalla jälleen kerran näkyy elämässäni eniten ja on näytellyt viimeiset 24 vuotta aika tärkeää roolia perheessäni ja parisuhteessani. Rakkauden kesänä 1994 sain kokea kolme (melkein neljä) elämäni suurta rakkautta yhdellä rytinällä: rakastumisen puolisooni ensimmäisenä yhteisenä kesänämme, rakastumisen kohdussani kasvavaan esikoiseeni ja rakastumisen lajiin nimeltä jalkapallo. Se neljäs melkein rakkaus syytyi yhteen pitkätuokkaiseen argentiinalaiseen, joka taituroi pallon kanssa ja jonka nimi myöhemmin päättyi yhdeksi lapseni nimeksi.

Nämä rakkaudet ovat säilyneet ja kasvaneet tähän päivään asti. Jalkapallo on ollut mukana elämässäni siitä lähtien, kun tuon kaksilahkeisen bongasin Pieksämäen lukioista. Kaikki MM- ja EM-kisat on seurattu yhdessä, minä välillä vähemmän tiiviisti, mieheni ei yhtään ottelua väliin jättäen. Jalkapallo on sävyttänyt useita elämämmme tärkeitä hetkiä. Yksi lapsista osasi syntyä 2004 EM-semifinaalin aattona, ja isä seurasi Portugali–Hollanti-ottelua vastasyntyneensä kanssa Haikaranpesän olohuoneessa. Tänä vuonna mieheni isoäiti haudataan MM-semifinaalin aattona. Mummokin osasi siis ajoituksen.

Eivätkä toki arvokisat ole ainoat, mitä meillä seurataan. Valioliigaa, mestareiden liigaa, veikkausliigaa – mikä tahansa televisiosta tuleva mustavalkoisen nahkakuulan perässä juokseminen käy.

Pikkuhiljaa siitä rakastumisen tunteesta olen siirtynyt jonkinlaiseen viharakkaussuhteeseen. Rakastan sitä jännitystä, kun Saksa tai Argentiina pelaa arvokisoissa. Saksa siksi, että omana elinaikanani Suomi tuskin tulee pelaamaan missään arvokisoissa ja Saksa on lähimpänä seuraava oma maani, äitipuoleni kotimaa. Ja Argentiina, no koska **Gabriel Batistuta**. Vihaan sitä, että jalkapallon aikaan mieheni maailmaan ei mahdu mitään muuta. Ei astianpesukoneen tyhjennystä, vaipan vaihtoa, lasten kanssa olemista tai edes puhelimeen vastaamista. Mutta olen oppinut sietämään sitä, että mieheni ei ole tavoitettavissa sen puolentoista tunnin aikana.

Olkoon tämä kirjoitus vaikka parisuhdeneuvo: siedä sitäkin, mitä puolisosasi et niin rakasta. Opettele elämään vähemmän miellyttävien asioiden kanssa ja anna tilaa puolisollesi tehdä sitä, mitä hän eniten (sinun ja lastenne jälkeen) rakastaa. Saksa ja Argentiina putosivat jo jatkosta, joten minä annan loput kisat miehelleni aikaa keskittyä Uruguayn kannustamiseen.

Terveisiä järvimaisemasta, savun tuoksusta

Marjo

MARJO LYYRA
puheenjohtaja
Suomen Kättilöliitto –
Finlands Barnmorskeförbund ry

Av kärlek till sporten

Varning: den här artikeln innehåller ingenting ideologiskt som förbättrar barnmorskearbetet och inte heller något annat som på något sätt kan relateras till mitt jobb. I skrivande stund är jag på semester och sitter på bryggkanten, rökbastun ångar i bakgrunden och jag väntar på att få njuta av den milda bastun mer än jag väntar på något annat i år.

Låt det här vara en semesteruppdatering, som jag för tillfället medvetet strävar till att minimera i sociala medier. Sociala medier tar skamligt mycket tid bort från min familj och annat viktigt. Därför lägger jag bort telefonen under semestern och svarar inte på e-mail eller meddelanden. Jag blev skakande medveten om det här föregående morsdag då mitt förskolebarn hade på morsdagskortets fråga ”vad tycker mamma mest om att göra?” svarat: ”titta på telefonen”. Då arbetets e-mail, gruppmeddelanden och de sociala medierna följer med telefonen måste man avstå från det ens för en stund, så att inte barnens syn på deras mamma är en zombie som bläddrar på telefonen och inte noterar sin omgivning eller nära och kära.

Jag skriver om en sak, som under den här semestern återigen framgår mest i mitt liv, och som under de senaste 24 åren har spelat en ganska viktig roll i min familj och mitt förhållande. Under kärlekens sommar 1994 fick jag tre (nästan fyra) stora livskärlekar på en gång: förälskelsen i min make under vår första gemensamma sommar, förälskelsen i min förstfödde som växte i livmodern och förälskelsen i sportgrenen vid namn fotboll. Den fjärde som jag nästan förälskade mig med var en långhårig argentinare, som spelade skickligt med bollen och vars namn vi senare kom att ge till vårt barn.

De här förälskelserna har hållit i sig och vuxit fram till idag. Fotbollen har funnits med i mitt liv sedan jag fick syn på honom med två byxben på Pieksämäki gymnasiet. Alla VM- och EM-mästerskap har vi följt tillsammans, tidvis har jag följt mindre noggrant men min man har inte missat en enda match. Fotbollen har tangerat många av våra viktiga stunder i livet. Ett av barnen föddes på 2004 års EM-semifinalaftonen, och pappan följde med matchen mellan Portugal och Holland med sin nyfödde i vardagsrummet vid Haikaranpesä. I år begravdes min mans mormor på VM-semifinalaftonen. Mommo kunde alltså också det här med tajmning.

Och de stora mästerskapen är visserligen inte de enda som vi följer med. Premier league, champions league och veikkausligan – vad som helst som kommer på tv där man springer efter den svartvita läderbollen.

Småningom har jag bytt den där förälskelsen till något slags hatkärleksförhållande. Jag älskar den där spänningen, då Tyskland eller Argentina spelar i de stora mästerskapen. Tyskland därför att under min egen livstid kommer Finland knappast att spela i något stort mästerskap och Tyskland är det närmsta landet för mig efter mitt eget – min styvmors hemland. Och Argentina, på grund av **Gabriel Batistuta**. Jag hatar att när det är tid för fotboll finns det inte tid för något annat i min mans värld. Ingen tömning av diskmaskinen, inget blöjbyte, inget umgänge med barnen eller svarande i telefonen. Men jag har lärt mig att tolerera det, att min man inte är anträffbar under en och en halv timme.

Låt den här artikeln vara en äktenskapsrådgivning: tolerera du också det som du inte älskar hos din partner. Lär dig att leva med mindre behagliga saker och ge utrymme för din partner att göra det som hon/han älskar mest (efter dig och barnen). Tyskland och Argentina föll från fortsättningen, så jag ger tid till min man att under resten av matcherna koncentrera sig på att heja på Uruguay.

Hälsningar från sjöutsikten och rökdoften

Marjo

MARJO LYRA
ordförande
Suomen Kätilöliitto –
Finlands Barnmorskeförbund ry

